

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: T. T. T., nar. X, X,
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2018, č.j. MV-49289-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 6. 2018, č.j. MV-49289-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 11. 2017, č.j. OAM-36113-29/MC-2009, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 22. 7. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 23. 7. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2018, č.j. MV-49289-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „ministerstvo“) ze dne 25. 11. 2017, č.j. OAM-36113-29/MC-2009 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [= výrok I.]; a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky [= výrok II.].
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců, správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalované, již odůvodňuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalobkyně, žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Tím zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalobkyně v první řadě rozporovala názor obou správních orgánů, že nebyly povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně v tomto směru poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016, z něhož rozsáhle citovala, a v souvislosti se závěry v něm vyjevenými namítala, že správní orgány obou stupňů tedy pochybily, pokud se přiměřeností dopadů rozhodnutí odmítly zabývat. Stran podmínek, které musí být brány do úvahy v souvislosti s posuzováním dopadu do rodinného a soukromého života, žalobkyně rovněž připomněla rozsudek kasačního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012, z něhož rovněž citovala a konstatovala, že žalovaná ani prvoinstanční správní orgán se však přiměřeností dopadů nezabývaly vůbec, natož v rozsahu judikovaných kritérií.
5. Žalovaná argumentovala v napadeném rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016. Žalobkyně však měla za to, že pokud se Nejvyšší správní soud chtěl odchýlit od své rozhodovací praxe (srov. rozsudky uváděné výše a rozsudek uvedený v argumentaci žalované), měl tak učinit postoupením otázky rozšířenému senátu. Pokud tak neučinil, zásadním způsobem zasáhl do zásady předvídatelnosti práva nejen žalobkyně. Žalobkyně tak považovala rozsudek, na nějž žalovaná odkázala, za exces v rozhodování. Pokud tedy neexistuje rozhodnutí rozšířeného senátu, soud se má přiklonit k výkladu, který shledává konformnějším. Žalobkyně opakovaně poukázala na to, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu pro ni představuje zásadní zásah do jejích práv. V takovém případě se výklad v neprospěch žalobkyně jeví přepjatě formalistický. Navíc, nelze nepřipomenout existenci mezinárodních závazků, konkrétně tedy Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod.

6. Žalobkyně dále namítala nedostatky zjištění skutkového stavu věci, tedy rozpor s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Tyto námitky vznesla též ve svém odvolání, ale žalovaná se k nim de facto nevyjádřila. Žalovaná pouze konstatovala, že skutkové okolnosti má za prokázané, čímž se však dopustila rozporu s § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Prvoinstanční správní orgán a následně ani žalovaná vůbec nezkoumaly, jestli se v daném případě jedná o rodný list padělaný nebo pozměněný. Uspokojily se pouze se sdělením Lidového výboru provincie Nghe An, Odboru kultury a sportu, Vietnamské socialistické republiky, které navíc vůbec nezkoumá a nevyjadřuje se k pravosti předloženého rodného listu.
7. Je zcela zřejmé, že k posouzení pravosti daného dokladu je nutno odborných znalostí, jak stanoví § 56 správního řádu. Z toho důvodu mělo být postupováno v souladu se zmíněným ustanovením a na posouzení stěžejní otázky údajného padělání nebo pozměnění předmětné listiny - rodného listu - měl být ustanoven znalec a měl být proveden důkaz znaleckým posudkem. Rodný list je veřejnou listinou. Jako takové ji svědčí fikce správnosti, dokud se podle § 53 odst. 3 správního řádu neprokáže opak. K prokázání opaku by však musela být předložena jiná veřejná listina, popřípadě minimálně vyslechnuta osoba, která tento doklad vydala. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že nebylo zákonným způsobem a už vůbec ne jednoznačně prokázáno, že předložený rodný list je listina padělaná či pozměněná, a proto v souladu, zejména s ohledem na § 3 správního řádu, není možné rozhodnout o zrušení trvalého pobytu žalobkyně. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení vedené z moci úřední, je veškeré důkazní břemeno na straně správního orgánu, který má povinnost zjišťovat okolnosti rozhodné ve prospěch i neprospěch žalobce. Správní orgány obou stupňů však na své povinnosti naprosto bezprecedentně rezignovaly.
8. Pokud se správní orgán domníval, že jsou zde nesrovnalosti v souvislosti s rodným listem žalobkyně, měl iniciovat vypracování znaleckého posudku. Je naprosto nepřijatelné, aby správní orgán posuzoval otázky, které mu zákonodárce nesvěřil. Postup správního orgánu je naprosto jednoznačně v rozporu s ústavněprávní zásadou enumerace veřejnoprávních pretenzí, která je stanovena v čl. 2 odst. 3 Ústavy a v návaznosti na Ústavu v rozporu § 2 správního řádu. Tím správní orgán porušil nejen nejvyšší zákon, ale také správní řád, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností. Žalobkyně tedy namítla, že správní orgán postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nijak neprokázal, že předložený doklad je skutečně padělaný nebo pozměněný. Při podání žádosti byly předloženy požadované doklady, jak je vyžaduje zákon o pobytu cizinců. Správní orgán nemá pravomoc hodnotit správnost veřejné listiny. Od toho zde existuje možnost vyžádání vyjádření znalce, kterým zákon tuto pravomoc svěřil.
9. Žalobkyně dále namítala porušení svých procesních práv v souvislosti s délkou vedení řízení o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu. Řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo správním orgánem prvního stupně zahájeno již v roce 2009, tedy před více než 9 lety. Takto dlouhá doba je podle názoru žalobkyně zcela nepřiměřená. Správní orgán ve svém rozhodnutí opouje, že spis se nacházel několik let v právní moci na soudě. Zahájení soudního řízení však zavinil sám správní orgán svým prvním nezákonným rozhodnutím, na základě čehož také došlo k jeho zrušení, a nemůže se tedy dovolávat polehčujících okolností v podobě soudního řízení. I bez započítání doby soudního řízení je každopádně soudní řízení vedeno s dlouhodobými a nepřiměřenými průtahy.
10. Žalobkyně v neposlední řadě namítla porušení § 2 odst. 4 správního řádu tedy principu, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. V době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu

byla žalobkyně nezletilá a žádost za ni vyřizovali její rodiče. Situace ohledně vydávání rodných listů ve Vietnamu nefunguje na takové úrovni jako v České republice a může docházet k chybám. Vzhledem ke všem těmto okolnostem by proto bylo podle žalobkyně zcela nepřiměřené, aby jí byla případná nesrovnalost v rodném listě kladena za vinu a byla použita ke zrušení jejího povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně sama nikdy nepředložila ani neměla v úmyslu předložit padělaný či pozměněný rodný list. Po 14 letech strávených v České republice by neměla být trestána za něco, čeho se (údajně) dopustil ten, kdo za ni žádost o trvalý pobyt podával. Zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak nebylo na místě.

11. Od předložení rodného listu již uplynula tak dlouhá doba, že by lpění na zrušení jejího povolení k trvalému pobytu z případného prokázaného důvodu, který zjevně nezavinila, vykazovalo známky přílišného formalismu, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, především obecným soudům, formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13; nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19).

[III] Vyjádření k žalobě

12. Žalovaná v podání ze dne 6. 9. 2018 uvedla, že se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti, a proto žalovaná v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí žalované zpochybňovala.
13. Žalovaná dále uvedla, že z hlediska faktického zajištění rovnosti účastníků řízení je nutné, aby nebyli zvýhodněni ti cizinci, kteří získali právo pobytu na území na základě padělaných, pozměněných či skutečnosti podstatně neodpovídajících údajů, oproti jiným cizincům, kteří poctivě splnili své povinnosti účastníka řízení. Napadené rozhodnutí neznamena nemožnost získání jiného pobytového oprávnění pro žalobkyni do budoucna – je však na místě, aby žalobkyně poctivě splnila podmínky pro získání nového pobytového oprávnění, mj. předložila náležitosti žádosti, které budou pravé a odpovídající skutečnosti, čímž bude fakticky dodržena rovnost účastníků řízení.
14. Žalovaná trvala na tom, že správní orgány nebyly povinny zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života, což vyplývá nejen z rozsudků Nejvyššího správního soudu uvedených v napadeném rozhodnutí žalované, ale i z jeho dalšího rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015–47, v němž je mj. uvedeno: „*To neznamena, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře*

ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebyť podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“

15. Podle názoru žalované, stejně jako neexistuje ústavní právo pro cizince na prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, rovněž neexistuje ústavní právo na nezrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně tak musí počítat i s tím, že právo trvalého pobytu na území může pozbyt na základě zákonem vymezených důvodů a že bude povinna vycestovat z území. V případě nutnosti vycestovat z území má žalobkyně k dispozici právní prostředky, bude-li pociťovat ohrožení některých základních práv.
16. Žalovaná uvedla, že žalobkyně nijak nekonkretizovala, jaký by mělo mít napadené rozhodnutí, resp. povinnost vycestovat z území, nepřiměřený dopad do jejího rodinného a soukromého života. Pokud žalobkyně není schopna uvést v žalobě, i přes zastupování právním profesionálem, konkrétní rodinné a soukromé vazby na území, do níž mělo být údajně zasaženo, nesvědčí tato skutečnost o věrohodnosti žalobkyniny argumentace.
17. Žalované je pak z její úřední činnosti známo, že se žalobkyně měla v době mezi vydáním napadeného rozhodnutí a podáním žaloby odstěhovat ze společného bydliště s jejími dětmi a jejich otcem v Praze do asi 130 km vzdálených Karlových Varů, což nesvědčí o tom, že by její vycestování z území znamenalo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně, když sama žalobkyně dala najevo, že může opustit společné bydliště se svou rodinou. Vzhledem k tomu, že žalobkyně není po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území oprávněna pracovat a dle obchodního a živnostenského rejstříku není vedena jako podnikatel, je zřejmé, že její opuštění společného bydliště rodiny nemohlo být vedeno z výdělečných důvodů. Žalobkyně i její rodinní příslušníci jsou všichni občany Vietnamské socialistické republiky, tudíž je zjevné, že mohou případně společně pobývat v jejich vlasti.
18. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Podle § 75 odst. 2 věty první, soudního řádu správního soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Při jednání před soudem dne 4. 3. 2020 zástupce žalobkyně i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
23. Žaloba je důvodná.
24. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, neboť trvalý pobyt byl žalobkyni povolen na základě předložených padělaných nebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

25. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.
26. Námitky týkající se rodného listu, resp. tvrzení zpochybňující závěry správních orgánů o tom, že není originálem, soud neshledal důvodnými.
27. Správní orgán učinil dle názoru soudu potřebná a průkazná zjištění. Ve chvíli, kdy se mu dostaly do dispozice indicie, že rodný list žalobkyně, který byl předložen k její (úspěšné) žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR, nemusí obsahovat pravdivé údaje, tyto informace ověřoval u příslušných vietnamských orgánů. Prověřování informací se dělo prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, resp. Velvyslanectví České republiky v Hanoji. To obdrželo zprávu Lidového výboru provincie Nghe An (ze dne 18. 9. 2017), podle které v provincii Nghe An neexistuje obec Dai Cuong a okres Kim Bái. Obdobné je uvedeno ve zprávě konzulárního oddělení Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v České republice ze dne 16. 10. 2017. Byla tak relevantně zpochybněna pravdivost údaje o samosprávném celku uvedeném v rodném listu žalobkyně jako samosprávném celku, který měl uvedený rodný list vydat. Argumentace, že „*situace ohledně vydávání rodných listů ve Vietnamu nefunguje na takové úrovni jako v České republice a může docházet k chybám*“ není v dané věci přílehavá. Soudu není známo, a ani žalobkyně to nikterak neprokázala, že by evidence obyvatel, tedy matriční záležitost, byla ve Vietnamu natolik tristní, aby bylo možné bez dalšího zpochybnit informaci příslušného orgánu vietnamské lidosprávy. Soud je proto toho názoru, že prověření sporných skutečností týkajících se rodného listu žalobkyně u příslušných státních orgánů ve Vietnamu bylo v pořádku a na jejich (= orgánů VSR) zjištění se lze spolehnout. Ze správního spisu je zřejmé, že zpráva vietnamských orgánů byla přeložena do češtiny, a soud tak neměl pochybnosti o tom, že v dané věci bylo správné aplikovat § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze stejných důvodů pak soud neshledal důvodným ani požadavek žalobkyně na vypracování příslušného znaleckého posudku.
28. Soud se naopak ztotožnil s žalobními tvrzeními stran mimořádných okolností věci žalobkyně, resp. přiměřenosti rozhodnutí.
29. Jistě, v dané věci tu skutečně nebyla zákonná povinnost správních orgánů posuzovat možný dopad rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, neboť bylo rozhodováno podle prvního, nikoliv druhého odstavce § 77 zákona o pobytu cizinců. Nicméně, požadavek vůči správním orgánům, aby tomu tak v případě žalobkyně učiněno bylo, lze dovodit jednak ze zásad a principů materiálního právního státu, a dále z potřeby vyvarovat se přepjatého formalismu.
30. Striktní uplatňování zákona totiž v tomto případě naráží na skutkové okolnosti věci. Především, je velmi sporné, zda jednání spočívající v předložení onoho dokladu, je přičitatelné žalobkyni, ta byla v té době nezletilá (necelých 14 let). Další významnou skutečností je fakt, že od udělení pobytového oprávnění uběhla velmi dlouhá doba (trvalý pobyt získán v roce 2004, napadené rozhodnutí vydáno v roce 2018). A konečně, jsou tu informace o ukotveném rodinném životě žalobkyně v České republice, sama žalovaná nepopírá povědomí o žalobkyniných dětech a jejich otci žijících v České republice. Soud je proto toho názoru, že i když § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepožaduje po správních orgánech posuzovat možný dopad rozhodnutí do soukromého nebo rodinného

života cizince, výjimečné okolnosti případu žalobkyně plně odůvodňují potřebu tuto skutečnost prolomit.

31. Soud na základě výše uvedeného zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost. Vzhledem k tomu, že vytýkané nedostatky byly shledány i u prvoinstančního rozhodnutí, soud zrušil i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 11. 2017, č.j. OAM-36113-29/MC-2009 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Zrušením napadeného i prvoinstančního rozhodnutí se řízení vrací do fáze před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Pokud by ministerstvo znovu dospělo k závěru, že je naplněn § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, bude třeba dopad tohoto ustanovení korigovat na základě § 174a téhož zákona, tzn. posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[V] Náklady řízení

32. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 16 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Dále byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 4. 3. 2020.
33. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
34. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 3. 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu